

N:o 88.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 17 maj 1901.

— — — — Andra Kammaren — 17 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af väckt motion om ändring i förordningen angående fattigvården den 9 juni 1871 i syfte att undanrödja vissa med densamma förenade olägenheter för gränskommuner.

(Lagutskottets utlåtande n:o 37.)

Till Konungen.

Vid innevarande riksdag har enskild motionär väckt förslag om ändring i gällande förordning angående fattigvården i syfte att åstadkomma befrielse för gränskommuner från den ökade fattigvård, som åligger dem med afseende å från utlandet dit förpassade, nödstälde svenske undersåtar.

Riksdagen har funnit omförmälda framställning förtjent af beaktande. Det kan nemligen ej förnekas, att den skyldighet, som hvilar å gränskommunerna att lemna fattigvård till från utlandet dit förpassade svenske undersåtar, som äro enligt § 1 fattigvårdsförordningen till fattigvård berättigade, kan för dem blifva en afsevärd tunga, ej blott i afseende å det besvär och arbete, som förorsakas vederhörande fattigvårdsstyrelse, utan framför allt till följd deraf, att de belopp, som af gränskommunen sålunda förskjutas, först efter lång tid, merendels efter rättegång, återfås, och att gränskommunen ej ens då kan vara säker att få ersättning för de verkliga kostnader, fattigvården till den nödstälde betingat.

Riksdagen anser därför för sin del önskligt, att något i motionens syfte åtgöres. Angående sättet, hvarpå ett bättre sakernas tillstånd må kunna åstadkommas, anser Riksdagen böra komma under öfvervägande, huruvida icke från utlandet förpassad, till fattigvård enligt § 1 berättigad person lämpligen borde af polismyndigheten i gränssorten fortskaffas direkt till Konungens befallningshafvande i det län, der gränssorten är belägen, hvar- efter Konungens befallningshafvande hade att åt den nödstälde anskaffa tillfällig fattigvård samt föranstalta om hans öfversändande till hemorten. Enligt gällande bestämmelser åligger det Konungens befallningshafvande att beträffande svenske undersåtar, hvilka från utlandet blifvit förpassade till gränssort, der Konungens befallningshafvande har sitt säte, och som, ehuru icke enligt § 1 fattigvårdsförordningen berättigade till fattigvård, dock äro i behof af sådan vård, förskjuta medel till deras nödtorftiga uppehälle samt föranstalta om deras hemsändande till kommun, der de ega hemortsrätt. Fattigvårdsstyrelsen i dylika gränssorter undgår sålunda i allmänhet att med sådana nödstälde taga befattning, och förefaller det Riksdagen, som borde samma förfarande kunna ega rum jemväl beträffande andra kategorier af från utlandet förpassade, fattigvårdsbehöfvande svenske undersåtar. I gränssorter, der Konungens befallningshafvande ej har sitt säte, öfverlemnas nu den förpassade af den utländska myndigheten till närmaste underordnade polismyndighet, hvilken sedan har att befordra honom till fattigvårdsstyrelsen. Antagligen komme det icke att vålla större olägenhet, om polismyndigheten i stället för att öfverlemna den nödstälde till fattigvårdsstyrelsen föranstaltade om hans öfversändande direkt till Konungens befallningshafvande i det län, der gränssorten vore belägen.

Riksdagen vill emellertid för närvarande ej bestämdt uttala sig angående sättet för frågans lösning, utan anser lämpligast, att densamma öfverlemnas till Eders Kongl. Maj:ts ompröfning.

Riksdagen får alltså anhålla, det täcktes Eders Kongl. Maj:t taga under öfvervägande, huruledes de olägenheter, som för gränskommuner äro för- enade med skyldigheten att utgifva fattigvård till från utlandet dit för- passade, nödstälde svenske undersåtar, lämpligast må kunna undanröddas, samt för Riksdagen framlägga det förslag i sådant syfte, hvartill förhål- landena kunna gifva anledning.

Stockholm den 17 maj 1901.

Med undersätlig vördnad.